

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Налазимо се браћо и сестре на самом прагу Светог великог Часног Ускршњег поста. Данас су покладе, а сутра почиње Свети велики пост. То је Црква одредила и установила браћо и сестре, да би смо ми у току овога поста који траје седам недеља, припремили себе достојно за повратак и своју небеску отаџбину, тамо одакле су наши прародитељи Адам и Ева били протерани. Данашња Света недеља у ствари посвећена је догађају изгубљенога Раја. Јер Адам и Ева када су погрешили и нарушили заповест Господњу о посту, јер прва заповест је дата човеку пост-забрана, да једе са одређеног дрвета у Рају. Наши прародитељи су то прекршили, нарушили пост и онда дошло је њихово изгнанство из Раја. И људски род, њихово потомство хиљадама година, налази се изнад врата закључаног Раја, како Света песма Црквена каже: „По лицу Адама седи и плаче гледајући затворени Рај“. И моли се Богу да му поново Рај буде отворен.

Грех прародитеља наших увео је и грех и смрт у овај свет. Из тога једнога греха нарушавања једнога поста, произашли су сви остали греси и сви они завршавају смрћу. Грех учињен рађа смрт каже Апостол Павле. А ми људи данас на овај Свети дан, Свету недељу налазимо се испред врата закључаног Раја. И питамо се где је кључ да га отворимо да бисмо поново у њега ушли? Нема другог кључа сем онога којим је Рај и закључан. Рај је изгубљен нарушавањем поста, Рај се отвара држањем поста. Само тако и никако другачије. Зато је Света Црква одредила Свети пост, а пост је не само браћо уздржавање од мрсне хране, него постоје два поста. Телесни и духовни пост. Јер је човек биће састављено из тела и душе.

Телесни пост је уздржавање од одређене врсте хране, а духовни пост је уздржавање од злих дела од грехова. Јер само такав пост, двоједини може да буде спасоносан за нас, да нам поново отвори врата Раја, да уђемо у њега и наследимо живот вечни, онај живот који се даје од дрвета живота. А дрво живота јесте сам Господ Исус

Христос, који је дошао на земљу који је људима дошао да дарује живот вечни. И оставио је Он нама људима своје Свето тело и своју пречасну крв да се њима хранимо повремено али припремајући се за то, не како се коме свиди и када се коме свиди, него онда када испунимо потребне припреме да се причешћујемо Светим Телом и крвљу Господњом, и тако да се хранимо том бесмртном храном која нас онда и уводи у живот вечни.

Грех је тај браћо и сестре који је увео зло у овај свет, не само за човека него и за сва остала жива бића на земљи. Зато је потребно да се ми људи данас покајемо пред Богом за своје грехе, да опростимо један другоме као што каже данашње Свето Јеванђеље: „Ако ви не опростите један другоме грехе ваше, неће ни отац ваш небески опростити вама ни ваше грехове“. Дакле наш Рај или наш пакао је у нашим рукама. „Пред нама је живот и смрт на шта хоћеш пружи руку“. Каже Свето Писмо. Ако ми дакле измиримо се са свима, са којима имамо нешто ко нас је увредио или ми њега увредили, неку штету нам нанели, ми некоме нанели, било какав грех један према другоме и да опростимо један другоме, и тако ћемо онда измолити милост Божију да и Он нама опрости грехе наше. Сваки дан ми изговарамо молитву Господњу по више пута на дан, а тамо између осталог се каже: „И опрости нам дугове наше (грехе наше), дужницима нашим“, дакле онима који су нама нешто сагрешили. Ако ми не опраштамо ближњима својима, онда ми ту молитву не би смели да изговарамо. Јер онда би у ствари било да ми молимо Бога да и Он нама не опрости грехе наше. А ми знамо да без покајања, без опроштаја грехова наших, не можемо ући у отворени Рај. Не можемо наследити Царство небеско, не можемо имати живот вечни у Христу Богу нашем.

Зато је потребно у току овога Светог Великог поста да се покајемо за грехе своје, да опростимо један другоме, оно што нам неко дугује или нас је увредио нечим, и да тако измолимо од Бога да и Он тако опрости нама грехе наше, а да постом отворимо врата затвореног

Раја, и да уђемо у њега. А како улазимо ми у отворени Рај? У Васкрсење Христово, са Васкрслим Господом. Јер тада је Он и покајни разбојник истога дана, Господ је ушао у Рај и увео тога покајног разбојника, који је у последњем моменту на крсту распетом Господу Христу, појакао се и узвикнуо: „Помени ме Господе када дођеш у Царство своје“. И Господ му је одговорио: „Заиста ти кажем, још данас бићеш са мном у Рају“. Тако Господ очекује и наше покајање да би и нама упутио, те блажене и радосне речи. Немојмо заказати браћо и сестре, немојмо превидети дужности своје током овога поста, него се држимо онога како је Црква прописала.

Овај пост је мост, који преводи из смрти у живот. Са земље у небо. Али само ако је пост како је Црква прописала и како је Господ благословио и наредио. А то значи држати пост цело, свих седам недеља. А не само прва и последња недеља, а онда таквим мостом не може нико да пређе. Ми да се трудимо да изградимо тај мост стабилан, и преко њега да пређемо у живот вечни, тамо где нас очекује Васкрсли Господ наш, да би нам даровао опште Васкрсење и живот вечни да и ми у Царству Његовome са свима Светима славимо Њега васкрслога Господа, са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин!